

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Breda, van 29 april 2009 in zaken nrs. 08/27194, 08/27196, 08/29596,
08/29598 en 08/29600 in de gedingen tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 23 november 2006 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris), voor zover thans van belang, geweigerd om (hierna onderscheidenlijk: de vreemdeling), (hierna tezamen: de vreemdelingen) ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen en de vreemdeling tevens ongewenst verklaard.

Bij onderscheiden besluiten van 25 juli 2008 heeft de staatssecretaris de daartegen door de vreemdelingen gemaakte bezwaren ongegrond verklaard. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 29 april 2009, verzonden op 6 mei 2009, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, de daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroepen gegrond verklaard, die besluiten vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris nieuwe besluiten op de gemaakte bezwaren neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 3 juni 2009, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdelingen hebben een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de enige grief klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij in het kader van de beoordeling of op de vreemdeling artikel 1(F) van het Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen van Genève van 28 juli 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967 van toepassing is, niet zonder nader onderzoek uit mag gaan van de conclusies in het algemeen ambtsbericht inzake de veiligheidsdiensten in communistisch Afghanistan van 29 februari 2000 (hierna: het ambtsbericht).

De staatssecretaris betoogt hiertoe dat – samengevat weergegeven – de documenten waarnaar de rechtbank ter zake heeft verwezen, waaronder de "Note on the Structure and Operation of the KhAD/WAD in Afghanistan 1978-1992" van de United Nations High Commissioner for Refugees van 13 mei 2008, niet kunnen worden aangemerkt als concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van het ambtsbericht.

2.1.1. De in deze grief opgeworpen rechtsvraag heeft de Afdeling bij uitspraak van 24 september 2009 in zaak nr. 200901907/1/V1 (www.raadvanstate.nl) beantwoord. Uit de overwegingen van die uitspraak, die hier van overeenkomstige toepassing zijn, vloeit voort dat de grief slaagt.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De zaak zal met toepassing van artikel 44, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet op de Raad van State naar de rechtbank worden teruggewezen om door haar te worden behandeld en beslist met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen.

2.3. De Afdeling zal de proceskosten in hoger beroep vaststellen. De rechtbank dient over vergoeding van deze kosten te beslissen.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, van 29 april 2009 in zaken nrs. 08/27194, 08/27196, 08/29596, 08/29598 en 08/29600;
- III. wijst de zaak naar de rechtbank terug;
- IV. stelt de door de vreemdelingen in verband met de behandeling van het hoger beroep gemaakte kosten vast op een bedrag van € 322,00 (zegge: driehonderdtweëntwintig euro), en bepaalt dat de rechtbank over de vergoeding van deze kosten beslist.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. B. van Wagtenonk en mr. M.G.J. Parkins-de Vin, leden, in tegenwoordigheid van mr. B. Klein Nulent, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

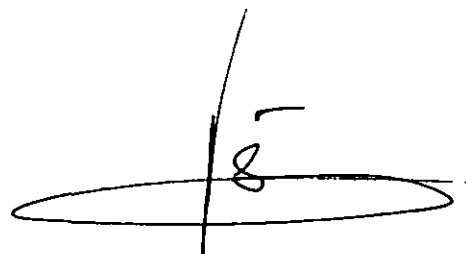
w.g. Klein Nulent
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 7 december 2009

218-565.

Verzonden: 7 december 2009

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

nevenzittingsplaats Breda

sector bestuursrecht

vreemdelingenkamer

Reg.nr(s): AWB 08/27194 ✓
AWB 08/27196 ✓
AWB 08/29596 ✓
AWB 08/29598 ✓
AWB 08/29600 ✓

V-nr(s):

**uitspraak van de meervoudige kamer ingevolge artikel 8:77 Algemene wet
bestuursrecht d.d. 29 april 2009**

in de zaak van

(hierna ook: eisers), beiden woonplaats kiezende ten kantore van hun gemachtigde
mr. J.M.M. Verstrepen te Oosterhout,

en

de Staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde mr. J.Kreumer.

1. Procesverloop

1.1 Eiser 1 (hierna: eiser) heeft beroep ingesteld tegen het besluit van 25 juli 2008 van verweerder inzake de ongewenstverklaring als bedoeld in artikel 67 Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) en inzake het recht op een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van tijdsverloop in de asielprocedure zoals bedoeld in artikel 14 Vw 2000 (hierna: bestreden besluit 1). Tevens heeft eiser een verzoek om een voorlopige voorziening gedaan (kenmerk AWB 08/27195).

Eiseres 1, eiser 2, eiseres 2 en eiseres 3 (hierna: eiseres en haar kinderen) hebben beroep ingesteld tegen het besluit van 25 juli 2008 van verweerder inzake het recht op een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van tijdsverloop in de asielpcedure zoals bedoeld in artikel 14 Vw 2000 (hierna: bestreden besluiten 2). Ook zij hebben verzoeken om een voorlopige voorziening ingediend (kenmerken AWB 08/27197, AWB 08/29597, AWB 08/29599 en AWB 08/29602).

1.2 Verweerder heeft de op de zaken betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden.

1.3 De beroepen zijn gevoegd behandeld ter zitting van 2 oktober 2008. Eisers zijn in persoon verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde en vergezeld van S. Sadat als tolk in de Dari taal. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde. Partijen hebben ter zitting verklaard dat er geen bezwaar bestaat tegen het betrekken in de onderhavige procedure van de in de procedure met kenmerk AWB 06/57936 overgelegde stukken, waaronder de reactie van 8 mei 2008 met bijlage van de Minister van Buitenlandse Zaken op de door de rechtbank gestelde vragen.

1.4 Na sluiting van het onderzoek heeft de rechtbank de gevoegde zaken gesplitst ten einde in de zaken afzonderlijk uitspraak te doen.

1.5 De rechtbank heeft de uitspraaktermijn verlengd.

2. Overwegingen

2.1 Eisers hebben gesteld te zijn geboren op [redacted] de Afghaanse nationaliteit te bezitten en sedert 21 september 1999 als vreemdelingen in Nederland te verblijven. Eisers hebben bij aanvraag van 21 september 1999 verzocht om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Eiseres heeft haar asielaanvraag mede gedaan ten behoeve van haar vier minderjarige kinderen; eiser 2, eiseres 2, eiser 3 en [redacted] (in Nederland geboren

Bij besluit van 12 juni 2002 is de asielaanvraag van eiser afgewezen. Bij besluit van 6 februari 2003 is de asielaanvraag van eiseres en haar kinderen afgewezen. Deze afwijzende beschikking is onherroepelijk geworden door de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: AbRS) van 23 november 2004 (nr. 200403683/1). Bij deze uitspraak is het beroep van eiser tegen het besluit van 12 juni 2002 gegrond verklaard ten aanzien van de beoordeling van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM) door verweerder.

Bij besluit van 23 november 2006 is de asielaanvraag van eiser (wederom) afgewezen en is eiser ongewenst verklaard. Eiser heeft tegen de afwijzing van zijn asielaanvraag beroep ingesteld. Voorts heeft eiser bezwaar gemaakt tegen het besluit inzake de ongewenstverklaring.

Tevens is door verweerder bij besluiten van 23 november 2006 besloten om aan eisers geen verblijfsvergunningen regulier op grond van tijdsverloop in de asielpcedure te verlenen. Eisers hebben ook tegen deze besluiten beroep ingesteld. Dit laatste beroep is ex artikel 6:15 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) doorgestuurd naar verweerder om te worden

betrokken is geweest bij gedragingen of misdrijven met betrekking tot mensenrechtenschendingen. De beoordeling van verweerder dat artikel 1(F) van het Verdrag op hem van toepassing is met name gebaseerd op het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 29 februari 2000 inzake de Veiligheidsdiensten in communistisch Afghanistan (1978-1992) (DPC/AM-663896). Volgens eiser zijn de conclusies van dit ambtsbericht niet langer houdbaar. Eiser heeft hierbij een beroep gedaan op actuele nieuwe inzichten op verweerders beleid inzake toepassing artikel 1(F) van het Verdrag, waaronder het advies van de Adviescommissie voor Vreemdelingenzaken (hierna: ACVZ) van 22 mei 2008 over de toepassing van dit artikel, alsmede op de brief van de UNHCR van 14 november 2007 en de Nota over de Structuur en de Verrichting van de KhaD/WAD in Afghanistan 1978-1992 van de UNHCR van mei 2008.

Daarbij heeft eiser gewezen op de door deze rechtbank gestelde vragen aan de Minister van Buitenlandse Zaken betreffende paragraaf 2.7 van het ambtsbericht van 29 februari 2000 en de daarop gegeven antwoorden. Volgens eiser zijn die antwoorden onvoldoende gemotiveerd.

Ter ondersteuning van dit beroep heeft eiser nog een artikel van over het gebruik van ambtsberichten, de reactie van de UNHCR op het standpunt van verweerder over de notitie van de UNHCR van mei 2008, de brief van de UNHCR van 18 augustus 2008 de brief van 1 september 2008 van Vluchtelingenwerk Nederland met bijlage en de antwoorden van 10 juli 2006 van de (toenmalige) Minister van Buitenlandse Zaken op de door kamerleden Karimi en Koenders over Afghanistan gestelde vragen overgelegd.

Voorts heeft eiser een beroep gedaan op artikel 15, aanhef en onder c van de Richtlijn 2004/83/EG, inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Definitierichtlijn), alsmede op de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

In het kader van de afwijzing van de verblijfsvergunning regulier op grond van tijdsverloop hebben eisers ook een beroep gedaan op artikel 3 van het EVRM. Daarnaast hebben eisers een beroep gedaan op het Internationale Verdrag van de Rechten van het Kind.

2.6 De rechtbank neemt, in het licht van de aangevoerde beroepsgronden, het navolgende wettelijke kader tot uitgangspunt.

Op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, Vw 2000 kan de vreemdeling door Onze Minister ongewenst worden verklaard in het belang van de internationale betrekkingen van Nederland.

Ingevolge artikel 1(F), aanhef en onder a en b, van het Verdrag zijn de bepalingen van het Verdrag niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat:

- a hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;
- b hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toelaten.

Krachtens artikel 14, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 is Onze Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in te willigen, af te

---

wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

Volgens artikel 14, tweede lid, Vw 2000 wordt een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. Aan de vergunning kunnen voorschriften worden verbonden. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld over de beperkingen en voorschriften.

Op grond van artikel 3.77, eerste lid, onder a en b, Vb 2000, kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Wet, op grond van artikel 16, eerste lid, onder d, van de Wet worden afgewezen wegens gevaar voor de openbare orde, indien er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat de vreemdeling zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen als bedoeld in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag of de vreemdeling de echtgenoot of echtgenote, het minderjarige kind, de partner of het meerderjarige kind, bedoeld in artikel 29, onder e en f, van de Wet, is van een in Nederland verblijvende vreemdeling ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat deze zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen als bedoeld in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag.

2.7 Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat hij ten onrechte ongewenst is verklaard. Naar de mening van eiser lijkt de toepassing van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 met name bedoeld voor mensen die in het land van herkomst ernstige strafbare feiten hebben gepleegd en hun toevlucht hebben gezocht tot Nederland. Daarvan is in zijn geval geen sprake. Daarnaast wijst eiser erop dat in de ons omringende landen men niet zo rigoureuus te werk gaat als het gaat om de toepassing van artikel 1(F) van het Verdrag en de mogelijkheid van ongewenstverklaring. Het niet ongewenst verklaren kan dan ook moeilijk leiden tot verstoringen van de internationale betrekkingen van Nederland leiden. Al met al is niet duidelijk gemotiveerd waarom eiser in het belang van de internationale betrekkingen ongewenst dient te worden verklaard, zodat het beroep reeds om die reden gegrond dient te worden verklaard.

De rechtbank overweegt dienaangaande, onder verwijzing naar de uitspraak van 14 juli 2008 van deze rechtbank, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch (AWB 08/2653), dat uit de nota naar aanleiding van het verslag van 21 februari 2000 inzake de parlementaire behandeling van de Vw 2000 (TK 1999-2000, 26732, nr.7, blz. 211) volgt dat met artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 wordt bedoeld te waarborgen dat Nederland niet mag verworden tot een gastland van personen die elders de publieke orde ernstig verstoren door daden die ook naar Nederlands recht zware misdrijven zouden opleveren. In het onderhavige geval heeft verweerder het gestelde gevaar voor de openbare orde gebaseerd op de conclusie dat eiser verdacht wordt van gedragingen als beschreven in artikel 1(F) van het Verdrag. De handelingen waarvoor eiser door verweerder verantwoordelijk wordt gehouden zouden ook naar Nederlands recht zware misdrijven opleveren. De rechtbank is dan ook van oordeel dat artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 een toereikende grondslag biedt voor de bevoegdheid van verweerder tot ongewenstverklaring van een vreemdeling ten aanzien van wie ernstige redenen bestaan om te veronderstellen dat hij persoonlijk verantwoordelijk is voor het plegen van misdrijven als bedoeld in artikel 1(F), aanhef en onder a en b, van het Verdrag. De omstandigheid dat andere Europese landen aan de toepassing van dit artikel kennelijk minder prioriteit geven, doet aan de geschetste grondslag voor de bevoegdheid tot ongewenstverklaring niet af. De grief van eiser faalt derhalve.

2.8 Ten aanzien van de tegenwerping van artikel 1(F) van het Verdrag aan eiser

---

verwijst verweerder naar de uitspraak van de AbRS van 23 november 2004 betreffende eiser, waarin het beroep van eiser weliswaar gegrond is verklaard, maar waarbij volgens verweerder de tegenwerping van artikel 1(F) aan eiser in rechte is komen vast te staan. Met verwijzing naar de uitspraken van de AbRS van 14 juni 2007 en 27 februari 2009 (gepubliceerd op rechtspraak.nl onder LJ-nummers BA7794 en BH6112) overweegt de rechtbank dat verweerder bij de nieuwe beslissing na de uitspraak van 23 november 2004 in het besluit van 23 november 2006 en bestreden besluit 1 de reeds beoordeelde tegenwerping van artikel 1(F) als vaststaand zou dienen te beschouwen in het geval van het ontbreken van nieuwe feiten en omstandigheden. Verweerder heeft bij bestreden besluit 1 dit ook als uitgangspunt gehanteerd. Gelet op de door eiser in deze procedure overgelegde stukken, waaronder de notitie van de UNHCR van mei 2008, is de rechtbank van oordeel dat in dezen sprake is van nova, zodat inhoudelijke beoordeling van de tegenwerping van artikel 1(F) aan eiser aan de orde is.

2.9 Ten aanzien van de grief van eiser dat hij ten onrechte ongewenst is verklaard, omdat artikel 1(F) van het Verdrag niet op hem van toepassing is, overweegt de rechtbank als volgt.

Vooropgesteld wordt dat de maatstaf bij de rechterlijke beoordeling niet is het eigen oordeel van de rechtbank over de aanwezigheid van ernstige redenen om te veronderstellen dat eiser zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen als genoemd in artikel 1(F) van het Verdrag, maar de vraag of verweerder, gelet op de motivering van het bestreden besluit en in het licht van de onderliggende stukken, in redelijkheid tot het standpunt heeft kunnen komen dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat eiser zich daaraan heeft schuldig gemaakt. Indien verweerder ernstige redenen heeft kunnen aannemen om te veronderstellen dat eiser zich aan een in artikel 1(F) van het Verdrag bedoelde gedraging heeft schuldig gemaakt, ligt het vervolgens op de weg van eiser om een en ander gemotiveerd te weerleggen.

2.9.1 Niet in geschil is dat eiser in de periode als werkzaam is geweest bij de KhAD/WAD.

Evenmin in geschil dat de KhaD/WAD zich onder het communistische regime schuldig heeft gemaakt aan ernstige schendingen van mensenrechten en dat de door de KhaD/WAD gepleegde handelingen misdrijven opleveren als bedoeld in artikel 1(F), aanhef en onder a en b, van het Verdrag.

Eiser heeft echter betwist deze gedragingen te hebben gepleegd en heeft gesteld dat verweerder hem ten onrechte artikel 1(F) van het Verdrag heeft tegengeworpen. Het beroep spitst zich daarmee toe op de vraag of verweerder eiser individueel verantwoordelijk heeft mogen houden voor de in artikel 1(F), aanhef en onder a en b, van het Verdrag genoemde misdrijven en eiser daarom ongewenst heeft mogen verklaren.

2.9.2 Volgens paragraaf C4/3.11.3.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000) acht verweerder het aan hem om aan te tonen dat er ten aanzien van een vreemdeling ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat de vreemdeling zich schuldig heeft gemaakt aan misdrijven als bedoeld in artikel 1 (F) van het Verdrag. Teneinde te kunnen bepalen of eiser individueel voor artikel 1(F) handelingen verantwoordelijk kan worden gehouden, past verweerder de 'personal and knowing participation test' toe. Beoordeeld wordt of ten aanzien van eiser kan worden aangenomen dat hij weet heeft gehad of had behoren te hebben van het plegen van de betreffende misdrijven ('knowing participation') én of hij op enige wijze

---

hieraan persoonlijk heeft deelgenomen ('personal participation'). Indien hiervan sprake is kan aan eiser artikel 1(F) van het Verdrag worden tegengeworpen.

2.9.3 Eiser heeft in beroep aangevoerd dat er in zijn geval geen sprake is van 'knowing participation' en met name niet van 'personal participation'. Aangevoerd is dat er onvoldoende aanwijzingen zijn dat eiser persoonlijk betrokken is geweest bij mensenrechtenschendingen.

2.9.4 Volgens verweerders beleid in paragraaf C4/3.11.3.3 Vc 2000 is sprake van 'knowing participation', indien - voorzover thans van belang – onder (a) de vreemdeling werkzaam is geweest voor een orgaan of organisatie, dat volgens gezaghebbende en vrij toegankelijke rapportages op systematische wijze en/of op grote schaal misdrijven als bedoeld in artikel 1(F) heeft gepleegd in de periode dat hij daar werkzaam was, tenzij de betreffende vreemdeling kan aantonen dat er in zijn individuele geval sprake is van een significante uitzondering of onder (b) de vreemdeling werkzaam is geweest voor een organisatie waarvan de Minister heeft geconcludeerd dat aan personen die behoren tot bepaalde categorieën van deze organisatie bij een aanvraag voor een verblijfsvergunning in Nederland in de regel artikel 1(F) zal worden tegengeworpen, tenzij de betreffende vreemdeling kan aantonen dat er in zijn individuele geval sprake is van een significante uitzondering.

Er is volgens het beleid sprake van 'personal participation' indien, voor zover thans van belang, de betrokkene behoorde tot een categorie van personen binnen een organisatie waarvan de Staatssecretaris van Justitie, op basis van informatie van de Minister van Buitenlandse Zaken of andere hiertoe geëigende instanties, heeft geconcludeerd dat aan personen die behoren tot deze categorie en die een verblijfsvergunning aanvragen in Nederland in de regel artikel 1(F) van het Verdrag zal worden tegengeworpen, tenzij de betreffende vreemdeling kan aantonen dat er in zijn individuele geval sprake is van een significante uitzondering.

2.10 Verweerder heeft zijn standpunt dat ten aanzien van eiser sprake van knowing en personal participation gebaseerd op het ambtsbericht van 29 februari 2000 en de eigen verklaringen van eiser over de door hem uitgeoefende functies.

2.11 Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat het door verweerders rechtsvoorganger op basis van het ambtsbericht van 29 februari 2000 in het voornemen ingenomen standpunt dat alle onderofficieren en officieren van de KhaD/WAD persoonlijk betrokken zijn geweest bij onder meer marteling en buitengerechterlijke executies, op grond waarvan artikel 1(F) van het Verdrag aan hem is tegengeworpen, gelet op de kritiek in de door hem overgelegde stukken, waaronder het rapport en de brief van de UNHCR, geen stand kan houden. Volgens eiser is nader onderzoek noodzakelijk.

2.12 De rechtbank overweegt als volgt. Vast staat dat de ongewenstverklaring in geval van eiser is gebaseerd op het feit dat hem artikel 1(F) van het Verdrag is tegengeworpen vanwege zijn werkzaamheden als officier bij de KhaD/WAD en dat hem vanwege die werkzaamheden 'knowing en personal participation' is tegengeworpen.

Aldus heeft verweerder zijn conclusie dat artikel 1(F) van het Verdrag aan eiser kan worden tegengeworpen gebaseerd op met name paragraaf 2.7 van het ambtsbericht, inhoudende dat alle (onder)officieren van de KhaD/WAD zich schuldig hebben gemaakt aan de schending van mensenrechten.

De AbRS heeft in de uitspraak van 30 november 2004, gepubliceerd op rechtspraak.nl onder LJ-nummer AR7346, geoordeeld dat de informatie in voornoemde paragraaf van het ambtsbericht door de onderliggende stukken, wordt gedragen en verweerder van dit ambtsbericht heeft mogen uitgaan.

Vanuit het uitgangspunt dat de meest actuele inzichten leidend dienen te zijn en naar aanleiding van de beroepsgronden van eiser en de gewijzigde situatie in Afghanistan -en de daarmee mogelijk bestaande betere onderzoeksmogelijkheden- heeft de rechtbank in de procedure met kenmerk AWB 06/57936 aanleiding gezien om de Minister van Buitenlandse Zaken nadere vragen te stellen over het ambtsbericht. Zoals hiervoor overwogen onder 1.3 worden de desbetreffende stukken in de onderhavige beoordeling betrokken. In de brief van 7 maart 2008 heeft de rechtbank aangehaald dat in voornoemde paragraaf 2.7 van het ambtsbericht is vastgesteld dat:

"(...) alle onder-officieren en officieren (van de KhaD/ WAD toev.Rb.) werkzaam zijn geweest in de macabere afdelingen van de KhaD en de WAD en persoonlijk betrokken zijn geweest bij het arresteren, ondervragen, martelen en soms executeren van verdachte personen."

Daarbij is aangegeven dat aan deze vaststelling de vijf volgende deelvaststellingen ten grondslag liggen:

1. Als eerste plaatsing werden onder-officieren en officieren tewerk gesteld op afdelingen binnen de KhaD en de WAD die zich concreet bezig hielden met de opsporing van 'staatsgevaarlijke elementen'.
2. Medewerkers van de KhaD en de WAD rouleerden regelmatig om te voorkomen dat zij binnen een bepaalde afdeling een te grote machtsbasis opbouwden. Soms werden medewerkers verscheidene malen per jaar overgeplaatst. Iemand die langer dan een jaar bij de KhaD of de WAD in dienst was, had tenminste op twee afdelingen gewerkt.
3. Een plaatsing op een afdeling of directie waar de werkzaamheden een meer administratief of technisch karakter hadden lag slechts in het verschieft als een onder-officier of officier zich voldoende had bewezen tijdens een eerste plaatsing of plaatsingen.
4. Een promotie tot officier van de KhaD en de WAD kon niet plaatsvinden als de betrokken medewerker niet concreet blijkt gegeven had van zijn of haar onvoorwaardelijke loyaliteit aan het communistische bewind. Dit gold ook voor promoties die een officier van de KhaD of de WAD ten deel vielen na afronding van zijn of haar opleiding.
5. Elke officier die tijdens zijn dienstdtijd is bevorderd is derhalve betrokken geweest bij arrestaties, ondervragingen, martelingen en zelfs executies. Net als voor officieren was het ook voor onder-officieren onmogelijk binnen de KhaD of de WAD te functioneren indien zij niet wensten deel te nemen aan de systematische schendingen van de mensenrechten die daar plaatsvonden.

Verder heeft de rechtbank in die brief opgemerkt dat verweerder sinds het verschijnen van dit ambtsbericht bij onderzoek naar de toepassing van artikel 1(F) van het Verdrag steeds is uitgegaan van deze vaststellingen en dit thans nog doet. Deze vaststellingen zijn meer dan zeven jaar geleden gedaan tijdens het Taliban-regime. Anders dan toen is er nu een Nederlandse ambassade in Afghanistan. Aan de Minister van Buitenlandse Zaken is gevraagd of hij de geciteerde vaststellingen handhaaft in het licht van de thans bekende informatie over de Afghaanse veiligheidsdiensten in de periode 1978-1992 en de thans betere onderzoeksmogelijkheden in Afghanistan, dan wel of hij nu op dit punt in verband met die informatie en onderzoeksmogelijkheden tot andere vaststellingen komt, en zo ja welke, het gaat met name om de vraag of de vaststelling dat alle onder-officieren en officieren

---

persoonlijk betrokken zijn geweest bij het arresteren, ondervragen, martelen en soms executeren van verdachte personen, wordt gehandhaafd.

De rechtbank heeft de Minister van Buitenlandse Zaken verzocht om zich niet te beperken tot de juistheid en volledigheid van het ambtsbericht op het moment van totstandkoming daarvan. Aan de periode na de totstandkoming van het bedoelde ambtsbericht tot heden diende eveneens aandacht te worden besteed. Het verzoek van de rechtbank had nadrukkelijk betrekking op de periode na de totstandkoming van het betreffende ambtsbericht, waarbij expliciet is verwezen naar de thans bekende informatie over de Afghaanse veiligheidsdiensten in de periode 1978-1992 en de thans betere onderzoeksmogelijkheden in Afghanistan. De rechtbank heeft aangegeven dat aan de orde is de vraag of de Minister van Buitenlandse Zaken - gezien de thans bekende informatie over de Afghaanse veiligheidsdiensten in de periode 1978-1992 en de thans betere onderzoeksmogelijkheden in Afghanistan - aanleiding ziet de hierboven geciteerde vaststellingen te nuanceren, te bevestigen dan wel te herzien.

In de brief van 12 maart 2008 heeft de Minister van Buitenlandse Zaken naar aanleiding van voornoemde vragen, onder verwijzing naar een brief van 6 februari 2008 van verweerder aan deze rechtbank, nevenzittingsplaats Amsterdam, het volgende aangegeven:

"Naar aanleiding van deze vraag is allereerst nogmaals intern dossieronderzoek verricht naar de totstandkoming van het algemeen ambtsbericht van 29 februari 2000. Daarbij zijn -eveneens nogmaals- de door uw rechtbank toegezonden rapportages bestudeerd van derden, die zijn verschenen na het uitbrengen van het ambtsbericht van 29 februari 2000. Daarnaast is over deze zaak tevens overleg gevoerd met de Nederlandse ambassade in Kaboel.

Het recente interne onderzoek heeft uitgewezen dat de conclusie in het ambtsbericht van 29 februari 2000 dat alle onderofficieren en officieren van de veiligheidsdiensten KHAD en WAD persoonlijk betrokken zijn geweest bij mensenrechtenschendingen, wordt gedragen door de destijds door mij geraadpleegde bronnen. Tevens bevestigt dat onderzoek dat deze bronnen als betrouwbaar, deskundig en objectief kunnen worden beschouwd. Sedert de verschijning van het ambtsbericht is mij geen zorgvuldig onderbouwde informatie bekend geworden die aanleiding geeft op die conclusie of conclusies terug te komen. Dat geldt ook voor de inhoud van de publicatie van dr. Antonio Giustozzi van 6 maart 2006 en de brief van van 26 maart 2007.

De ambassade in Kaboel heeft aangegeven dat er geen onderzoeksmogelijkheden zijn ter plekke vanwege de slechte veiligheidssituatie en het gevaar dat onderzoek kan opleveren voor personen. De mogelijkheden voor nieuw onderzoek worden ook op andere wijze beperkt. Het landgebonden beleid ten aanzien van Afghanistan, waarin aan (onder)officieren van de KhaD/WAD artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag wordt tegengeworpen, is internationaal bekend. Daardoor is niet met zekerheid een oordeel te geven over de betrouwbaarheid en objectiviteit van thans te raadplegen terzake kundige bronnen, de bronnen die in het verleden geraadpleegd zijn daaronder begrepen. Uit genoemd overleg met ambassade Kaboel is ten slotte gebleken dat archiefonderzoek niet mogelijk is. Alles overwegende kom ik tot het oordeel dat aan de uitkomsten van eventueel nieuw onderzoek door het ministerie van Buitenlandse Zaken geen betrouwbare conclusies kunnen worden verbonden."

Deze reactie van de Minister van Buitenlandse Zaken, welke door verweerder wordt gevolgd, overtuigt de rechtbank niet. Uit deze reactie blijkt niet wat dient te worden verstaan onder 'thans te raadplegen terzake kundige bronnen'. Ter zitting is daarover door verweerder evenmin uitsluitsel gegeven. Voorts wordt in voornoemde reactie blijk gegeven van twijfel aan de betrouwbaarheid en objectiviteit van de in het verleden geraadpleegde bronnen. Weliswaar wordt deze twijfel -zo begrijpt de rechtbank uit de toelichting van verweerder ter zitting- geuit in het licht van de mogelijkheid dat bronnen op enigerlei wijze beïnvloed zijn geworden, maar daarmee valt nog niet in te zien waarom wordt afgezien van enig onderzoek.

Eerst nadat dit onderzoek heeft plaatsgehad, is de vraag aan de orde in hoeverre de resultaten daarvan betrouwbaar zijn. Door reeds op voorhand uit te gaan van het ontbreken van betrouwbare resultaten heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank op onvoldoende gronden afgezien van nader onderzoek. Ter zitting heeft verweerder voorts desgevraagd onvoldoende kunnen aangeven, mede in het licht van de notitie van de UNHCR van mei 2008, waarom in het geheel geen nader onderzoek mogelijk zou zijn.

De UNHCR heeft immers in mei 2008 over de onderhavige kwestie gerapporteerd en heeft aangegeven dat er wel onderzoeksmogelijkheden zijn. In deze notitie is daarover vermeld: "This Note is issued by UNHCR in the context of the need to assess the eligibility for international protection for Afghan asylum-seekers who were members of KhAD/WAD. It has been prepared by UNHCR using information gathered through research by the Office on KhAD/WAD over the past seven years (2001-2008), including recent interviews with knowledgeable sources, among them persons who were associated with KhAD/WAD at the time; and discussions with one leading academic expert (Dr. A. Giustozzi) on Afghanistan and particularly KhAD/WAD. Unless sourced separately, all information in this note is based on that research."

Aan het enkele feit dat in de notitie van de UNHCR bronvermeldingen (deels) ontbreken, zoals door verweerder ter zitting aangehaald, kan niet de conclusie worden verbonden dat deze notitie terzijde kan worden gelaten. In artikel 35, eerste lid, van het Verdrag is immers bepaald:

"De Verdragsluitende Staten verbinden zich om met het Bureau van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, of elke andere organisatie van de Verenigde Naties die mocht opvolgen, samen te werken in de uitoefening van zijn functie en zullen in het bijzonder zijn taak om toe te zien op de toepassing van de bepalingen van dit Verdrag vergemakkelijken".

Gegeven het feit dat een gezaghebbende organisatie als de UNHCR in staat is gebleken om over een periode van 2001-2008 onderzoek te doen, terwijl voornoemd artikel 35 van het Verdrag verplicht tot samenwerking met de UNHCR, wordt met de stelling dat nader onderzoek niet mogelijk is, voornoemde verplichting veronachtzaamd. Deze samenwerking ligt te meer in de rede, daar waar in de notitie van de UNHCR van mei 2008 tot andere bevindingen wordt gekomen dan de bevindingen neergelegd in paragraaf 2.7 van het ambtsbericht van 29 februari 2000.

In dit licht wijst de rechtbank voorts op jurisprudentie van het Europese Hof voor de rechten van de Mens (EHRM), waarin is geoordeeld dat bij de vaststelling van de feiten door een lidstaat de informatie uit eigen onderzoek dient te worden ondersteund door informatie van andere betrouwbare en objectieve bronnen, zoals bijvoorbeeld van andere staten, instellingen van de Verenigde Naties en gezaghebbende non-gouvernementele organisaties (uitspraken van 5 juli 2005 (Said tegen Nederland, LJ-nummer AU1515), 11 januari 2007 (Salah Sheekh tegen Nederland, LJ-nummer AZ5971) en 17 juli 2008 (NA tegen het Verenigd Koninkrijk, LJ-nummer BF0248).

Ten slotte merkt de rechtbank op dat onder meer verweerder, terwijl verweerder in de onderhavige zaak het standpunt heeft ingenomen dat nader onderzoek niet mogelijk is, recentelijk heeft aangegeven de mogelijkheden van nader onderzoek te willen bekijken. In de brief van 9 juni 2008 (Tweede Kamer, 2007-2008, 31 200 VI, nr. 160) en bijbehorende notitie van 6 juni 2008 van de Minister en Staatssecretaris van Justitie, mede namens de Minister van Buitenlandse Zaken, aan de Voorzitter van de Tweede Kamer is immers aangegeven dat de aanbeveling van de ACVZ van mei 2008, inhoudende "Onderzoek of aanvullende informatie beschikbaar is die een ander licht werpt op de inhoud en/of de interpretatie van het ambtsbericht van 29 februari 2000 over de Afghaanse

---

veiligheidsdiensten" zal worden overgenomen. Ter zitting heeft verweerder niet kunnen aangegeven hoe dit standpunt zich verhoudt tot het in de onderhavige zaak ingenomen standpunt.

Op grond van al het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder niet zonder nader onderzoek het ambtsbericht aan het bestreden besluit ten grondslag heeft kunnen leggen.

2.13 Aangezien het in de bestreden besluiten 1 en 2 neergelegde standpunt van verweerder betreffende het recht op een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van tijdsverloop in de asielprocedure van eisers eveneens is gebaseerd op de tegenwerping van artikel 1(F) van het Verdrag aan eiser, komen deze besluiten op grond van het voorgaande eveneens in aanmerking voor vernietiging.

2.14 Nu de bestreden besluiten reeds op grond van het voorgaande voor vernietiging in aanmerking komen, komt de rechtbank niet toe aan bespreking van de overige door eisers aangevoerde grieven.

2.15 Op grond van het voorgaande zullen de beroepen gegrond worden verklaard, zullen de bestreden besluiten worden vernietigd en dient het betaalde griffierecht te worden vergoed. De rechtbank acht termen voor een proceskostenveroordeling aanwezig. De proceskosten zijn op basis van het Besluit proceskosten bestuursrecht (hierna: Bpk) vastgesteld op € 644,- (1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, met een waarde per punt van € 322,- en wegingsfactor 1, waarbij de beroepen met toepassing van het bepaalde in artikel 3 Bpk zijn beschouwd als één zaak). Aangezien ten behoeve van eisers een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, dient de betaling aan de griffier te geschieden.

3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart de beroepen gegrond en vernietigt bestreden besluit 1 en 2;

draagt verweerder op nieuwe besluiten te nemen met inachtneming van deze uitspraak;

veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 644,-, onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als rechtspersoon die deze kosten dient te vergoeden en aan de griffier dient te betalen;

veroordeelt de Staat de Nederlanden als rechtspersoon tot vergoeding aan eisers van het betaalde griffierecht ad € 145,-.

Aldus gedaan door mrs. S.A.M.L. Van den Bosch-van de Sande, M.L. Weerkamp en E.C.H. Kouwenhoven, rechters, en in het openbaar uitgesproken op 29 april 2009, in tegenwoordigheid van mr. H.F. Klaver, griffier. De griffier is buiten staat deze uitspraak mede te ondertekenen.

Rechtsmiddelenclausule

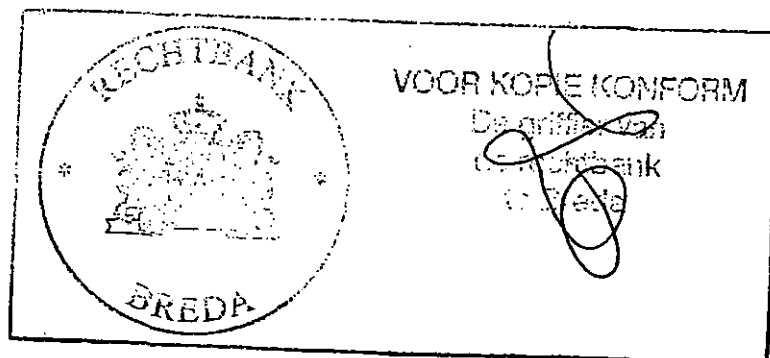
Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken en vangt aan op de dag na verzending van deze uitspraak.

Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113/2500 BC 's-Gravenhage. (Nadere informatie: www.raadvanstate.nl)

afschrift verzonden op:

06 MEI 2009

Kantoren Stichtage
Koningin Julianaplein 10
2595 AA Den Haag

Postbus 11756
2502 AT Den Haag
telefoon (070) 515 30 00
www.pelsrijcken.nl

Pels Rijcken
& Droogleever
Fortuijn *advocaten*
en notarissen

Bezorgen

De Hoogedelgestreng Heer Voorzitter van de
Afdeling bestuursrechtspraak van de
Raad van State
Postbus 20019
2500 EA Den Haag

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
03 JUN 2009	
ZAAKNR.	200904028
AAN:	VJ
BEHANDELD: DD:	03-06-09

onze ref. GH/JR/51010223
uw ref. -
inzake SvJ/

G.M.H. Hoogvliet
Advocaat
t (070) 515 37 03
f (070) 515 30 91
gmh.hoogvliet@pelsrijcken.nl

3 juni 2009

Hoogedelgestreng heer,

Namens de staatssecretaris van Justitie, die voor deze zaak domicilie kiest te mijnen kantore, zend ik u hierbij een hogerberoepsschrift in bovengenoemde zaak.

Een exemplaar van dit hogerberoepsschrift, alsmede een kopie van deze brief zend ik per gewone post aan de gemachtigde van de vreemdelingen in de beroepsprocedure, mr. J.M.M. Verstrepen.

Met de meeste hoogachting,

G.M.H. Hoogvliet

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
03 JUN 2009	
ZAAKNR.	
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

Hogerberoepschrift

inzake

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

(Schedeldoekshaven 100, 2511 EX

Den Haag),

a p p e l l a n t,

gemachtigde: mr. G.M.H. Hoogvliet,

advocaat te Den Haag

(postbus 11756, 2502 AT Den Haag)

tegen

1.

2. .

mede ten

behoefte van

3.

4. .

5. .

in eerste instantie woonplaats gekozen

hebbende ten kantore van hun gemachtigde

te Oosterhout,

v e r w e e r d e r s,

gemachtigde: mr. J.M.M. Verstrepen,

advocaat te Oosterhout

(Postbus 4305, 4900 CH Oosterhout)

1 Achtergronden

- 1.1 Appellant, verder te noemen de staatssecretaris, komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de meervoudige kamer van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Breda, van 29 april 2009, op 6 mei 2009 door de rechtbank verzonden (Awb 08/27194, Awb 08/27196, Awb 08/29596, Awb 08/29598 en 08/29600).

Een kopie van de bestreden uitspraak is als **bijlage 1** aangehecht.

- 1.2 In de bestreden uitspraak zijn de beroepen tegen het besluit van 25 juli 2008 betreffende de ongewenstverklaring van verweerder sub 1 en het besluit, evenzeer van 25 juli 2008, inzake het recht op een verblijfsvergunning regulier op grond van tijdsverloop in de asielprocedure ten aanzien van verweerders sub 2 tot en met 5 *gegrond verklaard, zijn genoemde besluiten vernietigd, is de staatssecretaris opgedragen nieuwe besluiten te nemen met inachtneming van de uitspraak en is – kort gezegd – een kostenveroordeling ten laste van de Staat der Nederlanden uitgesproken.*
- 1.3 *De ongewenstverklaring van verweerder sub 1 is gestoeld op de tegenwerping van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag in verband met – samengevat – de betrokkenheid van verweerder sub 1 bij de KhAD/WAD. Het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 29 februari 2000 met betrekking tot de veiligheidsdiensten in communistisch Afghanistan heeft daarbij een belangrijke rol gespeeld. De tegenwerping van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag aan verweerder sub 1 heeft ook doorgewerkt in de besluitvorming ten aanzien van verweerders sub 2 tot en met 5.*
- 1.4 De staatssecretaris kan zich met (onderdelen van) de genoemde uitspraak niet verenigen en komt daartegen hierbij tijdig in hoger beroep. De staatssecretaris zal zijn grieven in het navolgende verwoorden en toelichten.

2 Bestreden onderdelen van de uitspraak

- 2.1 In rov. 2.12 (blz. 9) geeft de rechtbank de reactie van de minister van Buitenlandse Zaken weer op vragen van de rechtbank, waarna de rechtbank ten onrechte overweegt:

“Deze reactie van de Minister van Buitenlandse Zaken, welke door verweerder wordt gevolgd, overtuigt de rechtbank niet. Uit deze reactie blijkt niet wat dient te worden verstaan onder “thans te raadplegen terzake kundige bronnen”. Ter zitting is daarover door verweerder evenmin uitsluitend gegeven. Voorts wordt in voornoemde reactie blijk gegeven van twijfel aan de betrouwbaarheid en objectiviteit van de in het verleden geraadpleegde bronnen. Weliswaar wordt deze twijfel – zo begrijpt de rechtbank uit de

toelichting van verweerder ter zitting – geuit in het licht van de mogelijkheid dat bronnen op enigerlei wijze beïnvloed zijn geworden, maar daarmee valt nog niet in te zien waarom wordt afgezien van enig onderzoek. Eerst nadat dit onderzoek heeft plaatsgehad, is de vraag aan de orde in hoeverre de resultaten daarvan betrouwbaar zijn. Door reeds op voorhand uit te gaan van het ontbreken van betrouwbare resultaten heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank op onvoldoende gronden afgezien van nader onderzoek. Ter zitting heeft verweerder voorts desgevraagd onvoldoende kunnen aangeven, mede in het licht van de notitie van de UNHCR van mei 2008 waarom in het geheel geen nader onderzoek mogelijk zou zijn.”

2.2 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. 2.12 (blz. 10):

“Gegeven het feit dat een gezaghebbende organisatie als de UNHCR in staat is gebleken om over een periode van 2001-2008 onderzoek te doen, terwijl voornoemd artikel 35 van het Verdrag verplicht tot samenwerking met de UNHCR, wordt met de stelling dat nader onderzoek niet mogelijk is, voornoemde verplichting veronachtzaamd. Deze samenwerking ligt te meer in de rede, daar waar in de notitie van de UNHCR van mei 2008 tot andere bevindingen wordt gekomen dan de bevindingen neergelegd in paragraaf 2.7 van het ambtsbericht van 29 februari 2000.”

2.3 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. 2.12 (blz. 10):

“In dit licht wijst de rechtbank voorts op jurisprudentie van het Europese Hof voor de rechten van de Mens (EHRM), waarin is geoordeeld dat bij de vaststelling van de feiten door een lidstaat de informatie uit eigen onderzoek dient te worden ondersteund door informatie van andere betrouwbare en objectieve bronnen, zoals bijvoorbeeld van andere staten, instellingen van de Verenigde Naties en gezaghebbende non-gouvernementele organisaties (...).”

2.4 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. 2.12 (blz. 10):

“Ten slotte merkt de rechtbank op dat onder meer verweerder, terwijl verweerder in de onderhavige zaak het standpunt heeft ingenomen dat nader onderzoek niet mogelijk is, recentelijk heeft aangegeven de mogelijkheden van nader onderzoek te willen bekijken. In de brief van 9 juni 2008 (...) en bijbehorende notitie van 6 juni 2008 van de Minister en Staatssecretaris van Justitie, mede namens de Minister van Buitenlandse Zaken, aan de Voorzitter van de Tweede Kamer is immers aangegeven dat de aanbeveling van de ACVZ van mei 2008, inhoudende “Onderzoek of aanvullende informatie beschikbaar is die een ander licht werpt op de inhoud en/of de interpretatie van het ambtsbericht van 29 februari 2000 over de Afghaanse veiligheidsdiensten” zal worden overgenomen. Ter zitting heeft verweerder niet kunnen aangeven hoe dit standpunt zich verhoudt tot het in de onderhavige zaak ingenomen standpunt.”

2.5 Ten onrechte overweegt de rechtbank aan het slot van rov. 2.12:

“Op grond van al het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder niet zonder nader onderzoek het ambtsbericht aan het bestreden besluit ten grondslag heeft kunnen leggen.”

2.6 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. 2.13:

“Aangezien het in de bestreden besluiten 1 en 2 neergelegde standpunt van verweerder betreffende het recht op een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van tijdsverloop in de asielprocedure van eisers eveneens is gebaseerd op de tegenwerping van artikel 1(F) van het Verdrag aan eiser, komen deze besluiten op grond van het voorgaande eveneens in aanmerking voor vernietiging.”

2.7 Gegrondbevinding van de bezwaren van de staatssecretaris vities ook rov. 2.15.

3 Aanvulling en toelichting

3.1 Ook in deze procedure staat het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 29 februari 2000 betreffende de veiligheidsdiensten in communistisch Afghanistan centraal, althans is de vraag aan de orde of de op dit ambtsbericht berustende beleidsuitgangspunten nog immer tot uitgangspunt genomen kunnen worden.

3.2 Bij uw Afdeling zijn inmiddels enkele procedures aanhangig waarin eerdergenoemd ambtsbericht van 29 februari 2000 evenzeer een preponderante rol speelt. Op de zitting van 10 juni 2009 zullen twee hoger beroepen (200806288/1/V1 en 200901907/1/V1) worden behandeld, één ingesteld door de desbetreffende vreemdeling en één ingesteld door de staatssecretaris, waarin de vraag centraal staat of (inmiddels) kan worden gesproken van concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid en/of volledigheid van het ambtsbericht.

3.3 Het is vaste jurisprudentie van uw Afdeling dat een ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken kan worden aangemerkt als een deskundigenadvies aan de staatssecretaris ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. Daartoe dient het ambtsbericht op onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze informatie te verschaffen, onder aanduiding – voor zover mogelijk en verantwoord – van de bronnen, waaraan die informatie is ontleend. Indien aan deze eisen is voldaan, mag de staatssecretaris bij de besluitvorming op asielaanvragen van de juistheid van die informatie uitgaan, tenzij concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan. Indien dergelijke concrete aanknopingspunten bestaan, zal de staatssecretaris het ambtsbericht niet dan na het instellen van nader onderzoek terzake en bevestiging van de desbetreffende informatie aan zijn besluit ten grondslag mogen leggen.

Zie:

- ABRS 12 oktober 2001, AB 2001, 359.

- 3.4 Uit de bestreden uitspraak blijkt niet dat de rechtbank tot de conclusie is gekomen dat sprake is van concrete aanknopingspunten voor de twijfel aan de juistheid en/of volledigheid van het ambtsbericht van 29 februari 2000. Nu de rechtbank niet heeft aangenomen dat sprake is van dergelijke concrete aanknopingspunten, is er geen reden te concluderen dat de staatssecretaris niet zonder nader onderzoek het ambtsbericht aan het bestreden besluit ten grondslag heeft kunnen leggen.
- 3.5 De staatssecretaris is overigens van oordeel dat de rechtbank ten onrechte tot de conclusie komt dat de reactie van de minister van Buitenlandse Zaken, geciteerd op bladzijde 9 van de bestreden uitspraak, niet overtuigt. In die reactie geeft de minister van Buitenlandse Zaken aan op grond van welke overwegingen hij tot het oordeel is gekomen dat aan de uitkomsten van eventueel nieuw onderzoek door het ministerie van Buitenlandse Zaken geen betrouwbare conclusies kunnen worden verbonden. Dat in de reactie van de minister van Buitenlandse Zaken niet wordt gespecificeerd wat dient te worden verstaan onder "thans te raadplegen terzake kundige bronnen" hangt onmiskenbaar samen met de noodzaak eventuele bronnen geheim te houden. Dat de gemachtigde van de staatssecretaris ter zitting daaromtrent geen uitsluitel heeft kunnen geven is derhalve geen reden om de reactie van de minister van Buitenlandse Zaken te diskwalificeren. De minister van Buitenlandse Zaken heeft in het citaat niet het standpunt ingenomen dat er gerechtvaardigde twijfel bestaat aan de betrouwbaarheid van de door de gehanteerde bronnen destijds verstrekte informatie. *De minister geeft aan dat de destijds geraadpleegde bronnen als deskundig en betrouwbaar bekend staan en dat er destijds geen twijfel bestond ten aanzien van de objectiviteit van die bronnen. De minister deelt mee nog steeds achter de destijds verstrekte informatie te staan. Inmiddels echter is in den brede bekend dat in de Nederlandse asielpraktijk het gegeven dat een vreemdeling (onder-)officier bij de KhAD/WAD is geweest een belangrijke rol speelt en in de regel leidt tot tegenwerping van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag. Destijds was dat vanzelfsprekend geen gegeven, laat staan een issue waar men mee rekening kon houden bij het verschaffen van informatie. Een feit is nu eenmaal dat na verloop van tijd exact hetzelfde onderzoek niet herhaald kan worden. De minister van Buitenlandse Zaken heeft in de aangehaalde passage geenszins aangegeven te twifelen aan de betrouwbaarheid en de objectiviteit van de destijds geconsulteerde bronnen. Nu niet uitgesloten kan worden dat thans allerlei andere afwegingen een rol kunnen spelen bij de bronnen, heeft de minister op voorhand geconcludeerd dat een herhaling van het onderzoek, waarbij overigens het tijdsverloop mede een rol speelt, niet tot betrouwbare conclusies zou kunnen leiden, reden waarom dat, mede gezien de specifieke taak van de minister van Buitenlandse Zaken, niet aangewezen werd geacht. Uit het citaat blijkt overigens dat wel degelijk onderzoek is verricht, zij het dat bepaalde vormen van onderzoek niet mogelijk zijn. De rechtbank lijkt dit te hebben miskend. Niet valt in te zien waarom de*

minister van Buitenlandse Zaken zich op voorhand geen oordeel zou kunnen vormen omtrent de vraag of "thans te raadplegen terzake kundige bronnen" voldoende objectief zijn. Nu niet met zekerheid een oordeel kan worden gegeven over de betrouwbaarheid en objectiviteit van die bronnen, heeft de minister derhalve kunnen oordelen dat aan de uitkomsten van eventueel nieuw onderzoek geen betrouwbare conclusies kunnen worden verbonden. Overigens zij herhaald dat de staatssecretaris een dergelijk nader onderzoek eerst aan de orde acht als tot uitgangspunt zou moeten worden genomen dat er concrete aanknopingspunten zijn voor twijfel aan de juistheid en/of volledigheid van het ambtsbericht van 29 februari 2000. De rechtbank heeft dat niet vastgesteld.

- 3.6 Inderdaad ontbreken in de notitie van de UNHCR van mei 2008, althans voor een deel, bronvermeldingen. Op zichzelf is dat vanzelfsprekend geen reden om geen enkele waarde aan de notitie toe te kennen. Door de bevoegde autoriteiten is onder ogen gezien of in de notitie aanknopingspunten zijn te vinden voor twijfel als eerder bedoeld. Geconcludeerd is dat dergelijke aanknopingspunten in die notitie ontbreken.

Andere nevenzittingsplaatsen van de Haagse rechtbank hebben in onder meer de notitie van de UNHCR van mei 2008 wel aanknopingspunten gezien voor twijfel aan de juistheid en/of volledigheid van het ambtsbericht. Of dat terecht is, is een vraag die thans in onder meer de eerder genoemde procedures bij uw Afdeling voorligt. Als **bijlage 2** is aan dit hoger beroepschrift gehecht één van de hoger beroepschriften van de zijde van de staatssecretaris tegen een uitspraak van de rechtbank (nevenzittingsplaats Haarlem) waarin concrete aanknopingspunten voor de twijfel aan de juistheid en/of volledigheid van het ambtsbericht zijn aangenomen.

Volledigheidshalve, voor zover nodig en ter voorkoming van onnodige herhalingen verzoekt de staatssecretaris de inhoud van dat hoger beroepschrift hier als herhaald en ingelast te beschouwen.

- 3.7 Reeds vanwege het feit dat zijdens de minister van Buitenlandse Zaken niet het standpunt is ingenomen dat in het geheel geen nader onderzoek mogelijk is, doch dat momenteel bepaalde onderzoeksmogelijkheden niet bestaan c.q. dat niet op voorhand kan worden uitgegaan van de betrouwbaarheid en objectiviteit van thans eventueel te raadplegen bronnen, valt niet in te zien dat de verplichting tot samenwerking, vastgelegd in artikel 35, lid 1 van het Vluchtelingenverdrag, zou worden veronachtzaamd.
- 3.8 De verwijzing van de rechtbank naar diverse uitspraken van het EHRM draagt naar de mening van de staatssecretaris niet bij aan de door de rechtbank in de visie van de staatssecretaris ten onrechte getrokken conclusies. De staatssecretaris meent dat in de genoemde uitspraken niet een algemene regel kan worden gelezen dat bij de vaststelling van de feiten door een lidstaat de informatie uit eigen onderzoek geen

waarde heeft indien die informatie niet door informatie uit andere bronnen kan worden bevestigd.

3.9 De omstandigheid dat de aanbeveling van de ACVZ te onderzoeken of aanvullende informatie beschikbaar is die een ander licht werpt op de inhoud en/of de interpretatie van het ambtsbericht van 29 februari 2000 over de Afghaanse veiligheidsdiensten door de regering is overgenomen, heeft niet tot gevolg dat het standpunt van de minister van Buitenlandse Zaken, zoals geciteerd op bladzijde 9 van de bestreden uitspraak, daarmee niet in overeenstemming zou zijn. Zijdens de minister van Buitenlandse Zaken is reeds geruime tijd geleden contact gelegd met de UNHCR. Het overleg tussen de UNHCR en het ministerie van Buitenlandse Zaken over de totstandkoming van de UNHCR-notitie is nog niet afgerond. Het ministerie wacht op dit moment op antwoorden van de UNHCR op een aantal aanvullende vragen. Hieruit blijkt dat de minister van Buitenlandse Zaken wel degelijk beziet of er informatie beschikbaar is die een ander licht werpt op de inhoud en/of de interpretatie van het ambtsbericht. Hieruit blijkt ook dat de verplichting, neergelegd in artikel 35 lid 1 van het Vluchtelingenverdrag, niet wordt veronachtzaamd. Dit is echter iets anders dan het opnieuw uitvoeren van het destijds verrichte onderzoek c.q. het verrichten van een onderzoek als de rechtbank kennelijk voor ogen staat.

3.10 In het licht van het feit dat de rechtbank niet heeft vastgesteld dat sprake is van concrete aanknopingspunten voor twijfel en dergelijke aanknopingspunten naar het oordeel van de staatssecretaris en de minister van Buitenlandse Zaken in de inmiddels beschikbare informatie, waaronder de notitie van UNHCR van mei 2008, niet zijn te ontwaren, kan de omstandigheid dat de minister van Buitenlandse Zaken blijkens het citaat, weergegeven op bladzijde 9 van de bestreden uitspraak, van oordeel is dat aan de uitkomsten van eventueel nieuw onderzoek geen betrouwbare conclusies kunnen worden verbonden niet de conclusie rechtvaardigen dat de staatssecretaris niet zonder nader onderzoek het ambtsbericht aan het bestreden besluit ten grondslag heeft kunnen leggen. Dit alles heeft de rechtbank naar de mening van de staatssecretaris miskend.

4 Conclusie

4.1 De staatssecretaris meent dat de bestreden uitspraak niet in stand kan blijven.

- 4.2 De staatssecretaris concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot het alsnog ongegrond verklaren van het bij de rechtbank ingestelde beroep, althans tot terugverwijzing.

Den Haag, 3 juni 2009

advocaat/gemachtigde

---

behandeld door	mr. G.M.H. Hoogvliet
correspondentie	postbus 11756, 2502 AT Den Haag
telefoon	(070) 515 37 03
fax	(070) 515 30 91
e-mail	gmh.hoogvliet@pelsrijcken.nl
zaaknummer	51010223